

Hepimiz, her gün çeşitli olaylar yaşar, çeşitli varlık ve nesneler görür, kitaplar, dergiler okur, ağlar, üzülür, güler ya da seviniriz. Bütün bunlar bir şekilde iç dünyamızda, ruhumuzda ve kafamızda bir etki yapar, yankı bulur, çeşitli söz ve davranışlarımız bunlara göre biçimlenir. Derken, ertesi gün hayatın bir başka sayfası açılır önümüze ve biz, belki de çoğu kez bir önceki sayfayı yeterince kavramadan bir sonraki günün sayfasına geçeriz.

Bu tabii hadise şair için daha farklı gerçekleşir. Şair, dışarıdan aldıklarını içinde özümse-dikten, olgunlaştırdıktan sonra şiirin kendi gerçekliği ve diliyle ifadelendirir. Şiire özgü bu ger-çeklik ve dildir ki yaşananlar, görülenler, okunanlar bambaşka bir şekil ve muhteva ile karşımıza çıkarlar. İşte o zaman, anlarınız ki olayların görmediğimiz başka bir yüzü, varlık ve nesnelerin daha önce fark edemediğimiz ayrıntıları, gülmemizin, ağlamamızın başka bir sebebi vardır.

Şair, bu anlamda gücü oranında bize düşünemediklerimizi düşündüren, hissettirmedik-lerimizi hissettiren bir kişi olur. Onun içindir ki, her şairde daha doğrusu şiirde, kendimizden, duygularımızdan, hayal ve özlemlerimizden bir parça buluruz. Adeta şair, bize bizi anlatmakta-dır hem de bizi bizden daha iyi tanıyan biri sıfatıyla.

Şairin sesi, bu bakımdan dikkate alınması, dinlenilmesi gereken bir sese dönüşür. Bun-dandır ki neredeyse bütün bir tarih boyunca şairler, söylediklerine göre ya övgünün, beğenin doruklarına çıkarılmışlar, ya da kurulu düzenlerle, egemen fikirlerle çatışma içine girdikleri için susturulmak istenmişlerdir. Şairlik keyfiyeti ne derecede olursa olsun, burada Mehmet Emin Yurdakul'un "Şairleri haykırmayan bir millet, sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir" sö-zünü şiir ve şairin bu yönünü belirtmesi açısından anmak gerekir.

Şairini sesi, bir haykırış, bir isyan mıdır? Evet, kimi zaman hatta çoğu zaman böyledir. Kimi zaman ise, bizi tefekkür denizlerinde yolculuklara çıkaran bir fikir balı, bazen ise sevinç ve coşkudur. Bu ses, bir gün, bir dua, bir yakarış, inleyiş olarak da karşımıza çıkabilir. Sesin niteliği ne olursa olsun, bence önemli olan bu sesi duymak, anlamak, bu sesi kendi sesimiz olarak kabul etmektir. Çünkü şair, biz hangi durumda olursak olalım, bize bizi anlatmakta ve bu manada im-dadımıza koştaktadır.

Bu ses, karşılıksız kalamaz. Bu sese kulak tıkamak, gönül kapılarını açmamak bir tür sağır, kör ve dilsiz yaşamaktır. İnsanoğlu zaman zaman bu hataya düşse bile, er geç şairin sesine kulak verir, onunla yeniler kendini, yeniden sevmeyi, özlemeyi beklemeyi, isyanı, onurlu yaşa-mayı öğrenir. Bundandır ki, şairler sofrası hep açıktır insanoğlunun önünde. Şartlara göre kimi zaman Mevlana olur bu sofranın konuğu, kimi zaman Mehmed Akif ya da Yunus, Fuzuli, Şeyh Galip, Necip Fazıl, Cahit Sıtkı... Ayıramazsınız bunları birbirinden. Çünkü her biri başka yönü-yle bir duyarlılığınıza seslenirler. Nice açılmadık kapılar vardır içimizde. Onlar, işte bu kapıları açarlar. İçimizdeki insanı cevher, onların çabalarıyla ortaya çıkar.

Bugün, savaşların, haksızlıkların, adaletsizliklerin, zulmün egemen olduğu dünyamızda şairlerin sesine, her zamankinden daha çok muhtacız. Açın şiir kitaplarınızı, Yunus'la kalp de-nizlerine bir yolculuk edin. Mevlana size aşk dersleri versin. Necip Fazıl'a ürpertiye yaşayın. Cahit Sıtkı, size hayat ve ölüm hakkında çok şeyler söyleyebilir. İsterseniz Yahya Kemal'le ta-rihe bir yolculuk yapın. Ziya Osman'la evinize, çocuklarınıza bir akşamüstü özlemle dönmenin keyfini yaşayın. Sezai Karakoç'tan "Taha" alınanın sırrını öğrenin, Akif'le ağlayın ve bütün damarlarınızda bir başkaldırı kanı yayılsın zulmü boğmak, akan kanları durdurmak için. Yanlış doğruya, geceyi gündüze, kini sevgiye, zulmü adaletle çevirmek için.